

ἐρρίγουν τώρα. Εἶχον ἐννοήσῃ ὅτι συνήχθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ φονεύσουν τὴν κόρην καὶ πικρᾶνουν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἀλλ' ἤδη ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶχε πληρωθῆ καὶ ὁ τελευταῖος ὕπνος, ὁ ὕπνος τῆς ἀσφυξίας, κατήρχετο τώρα βαρὺς πρὸς τὰ βλέφαρα τῆς κόρης, φέρων μαζύ του τὸ βάλαμον τῆς ἀνυπαρξίας καὶ τὸ φάρμακον τῆς λήθης.

Καὶ ἡ κόρη ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ψιθυρίζουσα.

— Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον μου ὄνειρον!

(1900)

Ο ΡΙΠ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΜΑΣ

ΟΤΑΝ γαμπρὸς θεὰ γενῆς
Κι' ἐμὲ νυφοῦλα θὰ μὲ ντύσουν,
Καὶ μὲ στεφάνι λεμονιάς
Τὸ μέτωπό μου θὰ στολίσουν.

*

Ἄγνες λαμπάδες καὶ τοὺς δυό,
Τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ μᾶς φωτίζουν,
Λιθάνι κι' ἄνθη εὐωδιές,
Ὀλόγυρά μας θὰ σκορπίζουν.

Τὴν ἴδια ὥρα καὶ τοὺς δυό,
Μὲ δάκρυα θὲ νὰ μᾶς φιλοῦνε,
Τραγοῦδια χάρου καὶ ζωῆς
Στὰ σπητικά μας θ' ἀντηχοῦνε.

*

Ὅταν γαμπρὸς θεὰ γενῆς
Κι' ἐγὼ νυφοῦλα στολισμένη
Μ' ἄσπρα φορέματα κι' ἄνθους
Χλωμὴ θὰ κοίτωμαι σβυσμένη.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

ΣΑΝ τὸν Ἴνδο Βραχμᾶνα κομματιάζεται
Μπροστὰ σ' Ἐσένα — τὸ Θεό της — ἡ καρδιά μου,
Κ' ἡ μαρμαρένιζ ἡ ζωὴ Σου, ἀδιάφορη,
Βλέπει τοὺς πόνους καὶ τὰ δάκρυά μου.

*

Ἄντὶ τῆς τόσες τῆς λατρείας μου πληγῆς
Μὲ μιὰ Σου λέξι εὐσπλαγγνη, γλυκειά, νὰ κλείσης,
Φαρμάκι προσπαθεῖς μὲ τὴ ματιά, σκληρὴ,
Ἄκόμα κι' ἄλλη φλόγα μέσα μου νὰ χύσης.

(Ἐξ Ἀνεκδότου Σὺλλογῆς: «Μαρμαρυγαί».)

ΜΑΡΙΚΑ Κ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

